

пещера. Съ деветъ ключа сж заключили вратата си.

— Добре, — рекло овчарчето и повикало магарето. — Слушай! — рекло му то. — Веднага да ми донесешъ единъ човалъ отъ тия, дето пренасашъ съ тѣхъ брашно. Инакъ лошо те чака, самохвалецо!

Разтреперало се магарето отъ страхъ, донесло единъ човалъ. Влѣзло въ човала овчарчето и рекло:

— Сега ще ме занесете предъ пещерата на великанитѣ. И тогава ще завикате подъ прозорцитѣ имъ: „Продаваме човалъ съ агнета!“ Тѣ ще излѣзатъ, ще грабнатъ човала, а другото е моя работа.

Както поискало овчарчето, тѣй направили. Занесли пѣтлето и магарето пълния човалъ предъ пещерата и завикали:

— Сладки агнета продаваме!

Като видѣли великанитѣ кои сж продавачитѣ, отворили вратата, грабнали пълния човалъ и го занесли срѣдъ пещерата. Двамата се изправили предъ човала и почнали да го развързватъ.

— Ехъ, че гощавка ще бжде! — говорили си тѣ.

Но като отворили човала, какво да видятъ? Вжтре самъ главатарѣтъ на дяволитѣ. Хукнали и двамата да бѣгатъ и право въ морето се хвърлили отъ страхъ. И щомъ тѣ се удавили, отъ водата излѣзли три хубави бѣли агнета. Прегърнали ги овчарчето, а тѣ му казали:

— Въ пещерата сж скрити много съкровища. Да ги намѣримъ!

Претърсили пещерата, до нея имало още една малка пещера, пълна съ несмѣтни богатства.

Напълнило си овчарчето жобовѣтъ съ жълтици и трѣгнало да раздава на беднитѣ. Но който го видѣлъ, почвалъ да реве отъ страхъ и бѣгалъ.

— Брей! — засмѣло се овчарчето. — Хубавецъ ще да съмъ, щомъ цѣлъ свѣтъ бѣга отъ менъ. Скоро ще помоля дѣдото да ми даде още една шипка, инакъ лошо!

Отишло при дѣдото. Засмѣлъ се той, далъ му още една шипка и овчарчето пакъ станало като по-рано хубаво. Пренесли богатствата въ дѣдовата колиба, взело си и агнетата, повикало и пѣтлето и магарето, па всички заживѣли дружно, весело и честито.

Емиль Кораловъ